
113. (Inlägg)

Kjære nordiske venner!

Det er veldig bra at Nordisk råd nå i dag får redegjørelsen om barn og unge på bordet. Det er også veldig bra at man i redegjørelsen løfter fram viktigheten av involvering av barn og unge, noe som også slås fast i handlingsplanen Visjon 2030. Det er viktig at vi mener alvor med dette. Det viste de unge representantene fra Ungdommens Nordiske Råd her i går, hvorfor vi nettopp skal invitere dem inn i salen for å ta beslutninger med oss.

Det er likevel et tema vi i Nordisk grønt venstre har lyst til å belyse, som vi mener mangler litt i både redegjørelsen og arbeidet til Nordisk råd. For å sitere Visjon 2030: «Likhet og velferd er forutsetninger for å skape dynamiske økonomier og trygt arbeid.» En forutsetning for dette er å bevare den nordiske samfunnsmodellen med små forskjeller, og at vi begynner nettopp å jobbe for å få ned forskjellene mellom folk – forskjellene mellom dem som har mest, og dem som har minst.

Velferdsstatene våre, selve grunnmuren til husene vi har bygd, er i ferd med å slå sprekker, for antall barn som vokser opp i fattigdom, er sterkt økende i de nordiske landene. I mitt eget land, Norge, er det over 115 000 barn som vokser opp i fattigdom. Ifølge Redd barnas tall fra 2019 er den relative barnefattigdommen i Danmark på 13,2 pst., i Finland 14,3 pst., og i Sverige ligger den på 23 pst.

Dette er våre barn og unge som ikke får de samme mulighetene som andre barn og unge, og det er noe denne forsamlingen burde ta innover seg, og noe som hver av oss, når vi drar hjem, må jobbe for å snu. Dette er våre barn, i våre land, som ikke får de samme mulighetene, og som hver av oss

sitter med et ansvar for. Det må vi starte med å gjøre noe med, og derfor vil jeg utfordre samarbeidsministrene her i dag: Hva gjør dere i deres respektive land for å få ned forskjellene, for å få ned antall fattige barn? Og hva kan vi i Nordisk råd gjøre sammen av felles innsats for å sørge for at alle barn og unge får samme muligheter?